

I/2016

20.04.2016

ročník XIV

neprodejné

literární Fórum

S fotografiemi:
Z představení Jihočeského divadla

redakce.forum@centrum.cz

Vydává Jihočeský klub Obce spisovatelů
s finanční podporou Jihočeského kraje

O čem mi „mlčely“ sochy

◊ MILOSLAV KRÁL ČESKÝ / FOTO: DRAHOMÍRA KUNOVÁ

To se přihodí jen vzácně. Budějovice, ty malé České Budějovice, se historicky velkolepým trojskokem přiblížily svým významným světovým spoluměstům. Koncem roku v nich totiž byla během jediného „semestru“ odhalena 3 (ano, tři) nová sochařská díla!

V paréku u hlavní pošty stojí (po dlouhých bojích – jak stylově...) pomník českým válečným letcům RAF. Já stojím před ním. Několik kroků od nás obou neodbytně hlučí motory vozidel snad všech značek. A žádná pauza nepřichází. Ani kratičká, coby aspoň náznak pietní atmosféry. Ztišený vzkaz od (doslova) ostřílených hrdinů se v tom hluku rozmazává, drobí se na kousky a mizí. Zaslouchnout ho tedy může každý po svém. Kdo ví, možná mi chtěli říct toto: „No no, pán je asi v zajetí malicherností, že jo? A taky bez fantazie. Letěls vůbec někdy ve válečný mašině? To opravdu nemůžeš pochopit, že nám ten rámus nevadí? Že i on se dá vnímat jako něco stylového...?“

Myslím na to i ve chvíli, kdy už jdu podél oblouku dávných hradeb Na Sadech. Dobře, tak by měli pravdu. Ale co to letadlo? Laminát místo zamýšleného bronzu. S tím by taky souhlasili? Takový kompromis... „Takovej kompromis...!“ nechal jsem se strhnout do uvažování nahlas. A vtom se nade mnou ozvalo: „Nedobře činiš, brachu, necháváš-li se vyvést z klidu něčím tak běžným, jako je kompromis. Jsi vzácný člověk, totiž, ehm..., chci jen říct, že takových zaslepenců, jako jsi ty, je na světě už jenom několik.“ Zvedl jsem hlavu a hle – směrem ke mně sklání svou hlavu nadživotní maje-státník, sám Přemysl Otakar druhý, taktó král žulový. Že by i on měl pravdu? Byl to přece ctihodný muž. Možná to, že jsem se nezmohl na žádnou reakci, považoval za souhlas. A když jsem potom pokračoval dál parkem směrem k Vltavě, ještě jsem za sebou docela zřetelně slyšel: „Kdybys chtěl o kompromisech vědět víc, mohl bych ti vyprávět. A třeba i o těch, co vedly k mému znovunarození. Zastav se tady kdykoliv, klidně. Slibuju ti, že krátké vyprávění to nebude.“ Ovšem jelikož byl tím ctihodným mužem, tak

jsem na nějaké jízlivosti typu Co sis založil, to máš. ani nepomyslel.

Ještě před Dlouhým mostem jsem odbočil doprava, ke Kavárně Lanna. Vedle ní stojí Maják. Maják v podživotní velikosti – jde o sochu s názvem Maják. Provedení ve dřevě, příbuznost s figurou se popřít nedá. Divá se směrem k řece. V důsledku je tedy ke dvěma vpředu jmenovaným

dílům otočen zády. Ovšem hledat v tom jakýsi záměr by nenapadlo snad ani nejpodezíravějšího ze všech podezíravců. Když se ho na to (... No co? Přece pro jistotu...) ptám, tak nefiká nic. Já ale slyším, jak mi aspoň v duchu odpovídá: „Nebuď naivní. Takhle přízemní tedy nejsem. To sis opravdu myslel? Já stojím tak, abych viděl nejen město, ale i dál do světa, chápej, něco jako Urbi et Orbi. Jasněže je to jen

taková paralela. To abys líp pochopil, že ten důvod je spíš nadzemní. Vidiš tu řeku? Vidiš, vid? Tak ta je přece nespornou součástí spojených nádob veškerých moří. No, a pro mě je cestou, kterou využívám, i když stojím na místě. Žádná záhada to přitom není. Divám se na řeku, a ona můj pohled spolehlivě rozváží ke všem kontinentům. Kdybys měl aspoň trochu fantazie, mohl by sis to zkusit taky...“

